

v

Де я не йду, що не почну,
все тінь твоя зо мною,
і кожний сміх, момент утіх
тьмить хмарою сумною.

«Чого,— питаю я не раз,—
життя моє лоточиш?
Ти не моя, а я не твій,
чого від мене хочеш?»

Чи завинив тобі я що?
Чи тужиш так за мною,
що тінь твоя вкрива мене
все хмарою сумною?»

Та тінь мовчить, звичайно — тінь,
ні мови, ні розмови;
а може, се моєї тінь
покійної любови.